

NYKYHETKESTÄ

(Puhe VSDTP:n IV edustajakokouksen viidennessätoista istunnossa huhtikuun 17 (30) pnä 1906)

Kenellekään ei ole salaisuus, että Venäjän yhteiskunnallisen ja poliittisen elämän kehityksessä on tullut esille kaksi tietä: valereformien tie ja vallankumouksen tie. Selvää on myöskin se, että ensimmäiselle tielle lähtevät suurtehtailijat ja tilanherrat tsaarin hallituksen johdolla ja toiselle tielle — vallankumouksellinen talonpoikaisto ja pikkuporvaristo proletariaatin johdolla. Kasvava kriisi kaupungeissa ja nälänhätä maaseudulla tekevät uuden purkauksen kiertämättömäksi, joten siis tässä ei voida sallia horjumista: joko vallankumous on nousemassa ja meidän on vietävä se loppuun asti, tai se on laskemassa emmekä me voi, emme saa asettaa itsellemme sellaista tehtävää. Suotta Rudenko luulee, ettei tällainen kysymyksen asettelu ole dialektista. Rudenko etsii keskilinjaa, hän tahtoo sanoa, että vallankumous on sekä nousemassa että ei ole nousemassa, ja se on vietävä loppuun ja sitä ei ole vietävä loppuun, sillä hänen mielestään dialektiikka velvoittaa juuri tällaiseen kysymyksen asetteluun! Me emme käsitä Marxin dialektiikkaa siten...

Me siis olemme uuden purkauksen kynnyksellä, vallankumous on nousemassa, ja meidän on vietävä

se loppuun asti. Tässä olemme kaikki samaa mieltä. Mutta minkälaisessa tilanteessa me voimme ja meidän täytyy se tehdä: proletariaatin hegemonian tilanteessa vaiko porvarillisen demokratian hegemonian tilanteessa? Siinä alkaa peruserimielisyys.

Tov. Martynov sanoi jo „Kahdessa diktatuurissa“, että proletariaatin hegemonia nykyisessä porvarillisessa vallankumouksessa on vahingollista utopiaa. Hänen eilisessä puheessaan tuntuu alusta loppuun sama ajatus. Toverit, jotka osoittivat hänelle suosiotaan, ovat nähtävästi samaa mieltä hänen kanssaan. Jos se on niin, jos menshevikkitoverien mielestä me emme tarvitse proletariaatin hegemoniaa, vaan tarvitsemme demokraattisen porvariston hegemonian, niin silloin on itsestään selvää, että meidän ei pidä ottaa välitöntä aktiivista osaa enempää aseellisen kapinan järjestämiseen kuin vallan valtaamiseenkaan. Sellainen on menshevikkien „kaavio“.

Päinvastoin, jos proletariaatin luokkaedut johtavat sen hegemoniaan, jos proletariaatin pitää kulkea nykyisen vallankumouksen etunenässä eikä sen häntäpäässä, niin on itsestään ymmärrettävää, että proletariaatti ei voi kieltäytyä enempää aktiivisesta osallistumisesta aseellisen kapinan järjestämiseen kuin vallan valtaamisestakaan. Sellainen on bolshevikkien „kaavio“.

Joko proletariaatin hegemonia tai demokraattisen porvariston hegemonia — siitä on kysymys puolueessa, siinä ovat erimielisyytemme.

*Tukholmassa vuonna 1906 pidetyn
Venäjän sosialidemokraattisen
työväenpuolueen yhdistävän
edustajakokouksen pöytäkirjat
Moskova, 1907, sivu 187*